

Tale til Toppkonferanse i Oslo 2. juni 1971
arrangert av Sentralrådet for samarbeidsutvalg
ved statens virksomheter.

Jeg er glad for å få være til stede ved
åpningen av Sentralrådets konferanse om samarbeidsformene
i statens virksomheter. Arbeidet med å styrke demokratiet
på arbeidsplassene og i hverdagen står sentralt i Regjeringe
program og har utløst en omfattende aktivitet innenfor den
bevegelse som Regjeringen har utgått fra. Regjeringen gleder
seg derfor over det initiativ Sentralrådet her har tatt.

Sentralrådet for samarbeidsutvalg i staten kan
i disse dager se tilbake på 25 års virksomhet. Jeg synes
det er en god idé å markere en slik milepel med en topp-
konferanse hvor samarbeidsformene i staten settes under
debatt. Ved en slik anledning faller det naturlig også å
ta et tilbakeblikk over erfaringer vi har høstet og resul-
tater som er nådd. Og det har skjedd en rik utvikling
gjennom årene. Med 650 samarbeidsutvalg - fra lokalplanet
til hovedutvalgene - er det bygget ut samarbeidsorganer
som dekker omtrent alle områder av statens virksomheter,
til sammen 150.000 arbeidsplasser. Det har også skjedd en
positiv utvikling i holdningen til samarbeidsorganene som
de fleste i dag betrakter som både naturlige og verdifulle
ledd i det statlige organisasjonsapparat.

Et tilbakeblikk på erfaringer og resultater
har først og fremst betydning som et grunnlag ved utforming
av samarbeidet i årene som kommer. For selv om mye er
gjort, kan meget gjøres bedre.

Samarbeidsutvalgene har hittil i det vesentlige hatt en rådgivende status. Jeg går ut fra at spørsmålet om samarbeidsutvalgenes stilling i avgjørelsesprosessen blir drøftet nærmere i relasjon til en styrking og videre utbygging av samarbeidsordningen. I praksis tror jeg likevel ikke at den reelle medinnflytelse i første rekke avhenger av samarbeidsutvalgenes formelle medbestemmelsesrett. Hersker det full tillit og åpenhet mellom ledelse og de ansatte, og har begge parter vilje og evne til å samarbeide om å løse de oppgaver en står overfor på den lokale arbeidsplass, er samarbeidsutvalgenes status av mindre betydning. Arbeidet med å styrke samarbeidsutvalgene, og gi dem en bredere plass særlig i statens egenforvaltning, må skje over en bred front. Det er spørsmål både om samarbeidsorganenes myndighets- og ansvarsområde, om partenes holdning til et nært og aktivt samarbeid, og det er spørsmål om nødvendig skolering av tillitsmenn til utvalgene. Regjeringen er på sin side innstilt på å drøfte alle disse spørsmål med organisasjonene med sikte på å styrke samarbeidsorganene og dermed effektiviteten og trivselen på våre arbeidsplasser.

Regjeringen er meget opptatt av det statlige administrasjons- og forvaltningsapparat vi har for å sette vår politikk ut i livet. Det ligger i hele utviklingen at fellesskapet vil måtte ta på seg stadig nye og omfattende oppgaver, og det stiller økte krav til de offentlige organer på alle plan. Vi har tatt opp til vurdering hovedtrekkene i sentraladministrasjonen bl.a. med det siktemål å finne en bedre departemental forankring for oppgaver innenfor miljøvern og forskning. Spørsmålet om desentralisering og delegering av myndighet til lavere

plan, står også på dagsordenen, både som ledd i effektivisering av den offentlige administrasjon og som ledd i den alminnelige demokratiseringsprosess i samfunnet. Endrede organisasjons- og arbeidsformer vil få virkning for mange statlige arbeidsplasser og for de ansatte. Jeg håper at vi gjennom samarbeidsutvalgene og kontakten med personellorganisasjonene skal løse det informasjonsbehov som oppstår, og gjennom drøftinger finne fram til gode løsninger på våre organisasjonsproblemer.

Jeg hilser denne store konferanse med å understreke den betydning Regjeringen tillegger det arbeid som utføres på samarbeidsfronten innenfor den statlige virksomhet, og jeg vil på Regjeringens vegne ønske konferansen lykke til med sitt arbeid.